

PERSKAITYK TEKSTĄ

Aidas Jurašius

Akmeninis žmogeliukas

Vaikščiojo kartą jūros pakrante liūdnas vaikas ir svaidė į bangas akmenėlius. <...>

Ir štai paėmė jis dar vieną akmenuką, jau užsimojo mesti, bet staiga išgirdo:

- Sveikas!

Berniukas nusteбęs apsidairė, bet nepamatė

nieko, kas galėtų su juo sveikintis. Tik keli kirai slampinėjo netoliese, bet jie, kaip žinia, ne iš tų, kas sveikinas su nepažįstamais berniukais. Nutarė, kad pasivaideno, tad vėl užsimojo akmenuką, bet išgirdo tą patį balsą:

- Sakau, sveikas!

Berniukas pamanė, kad arba jis pamišo, arba tas sveikavimas sklido iš jo delno. Negi dešinės rankos delnas būtų sumanęs sveikintis su kairiuoju? Čia dabar! Dar nėra to buvę. Bet tuomet susiprotėjo tą delną atgniaužti ir įdėmiau apžiūrėti akmenuką. O jis buvo nieko sau – kažkokia lyg galvytė. Štai akis, štai burna. O štai ir kepurėlė ant viršugalvio.

- Čia tu sveikiniesi? – paklausė berniukas, prieš tai nepamiršęs apsidairyti, ar niekas nemato, kad jis šnekasi su akmenėliu.

- Žinoma, aš, - laibu balsu atsakė galvytė. – Negi matai čia dar ką nors?

- O iš kur tu moki kalbėti? – nepatikliai paklausė berniukas.

- Tu pats juk irgi kalbi. Ir nesistebi, - atsakė galva.

- Na, aš juk žmogus, - paaiškino berniukas. – O žmonės kalba.

- Aš irgi žmogus, - ramiai atsakė galvytė. – Tik akmeninis.

Berniukas kita ranka pasikrapštė pakaušį. Labai keista istorija.

- Žmogus? Kad tik galva. Nėra kūno.

- Būtent, - oriai tarė akmeninė galva. – Negi manai, kad tik tau liūdna? Man net liūdniau nei tau. Tu juk turi ir rankas, ir kojas, ir pilvą. O aš – tik galvą. Visa kita kažkur išsimėtė.

- Niekas sau, - sumurmėjo apstulbęs berniukas. – Man dar taip nėra buvę.

- Kur tau bus. Aš - retas atvejis. Man jau seniai šitaip. Ir dar štai koks reikalas: jei mano visos dalys kada nors susirinks į krūvą, pasaulyje nebeliks liūdinčių vaikų.

- Iš tikrųjų? – išpūtė akis berniukas.

- Garbės žodis, - užtikrino galva. – Nori pabandyti? Nagi paieškok man tinkančių kūno dalių. Gal pasiseks.

Štai tada ir prasidėjo. Berniukas liovėsi tuščiai svaidęs akmenukus į jūrą, dabar jis juos įdėmiai apžiūrinėjo, spręsdamas, ar netiktų kuris akmeniniam žmogeliukui.

*Ž pamišti – sutrikti, išprotėti
oriai - išdidžiai*

ATSAKYK Į KLAUSIMUS IR ATLIK UŽDUOTIS (remkis tekstu)

1. Kur vaikščiojo berniukas?

- A. Pamiškėje.
- B. Ežero pakrantėje.
- C. Jūros pakrantėje.
- D. Prie upės.

2. Kas pasisveikino su berniuku? Pažymėk teisingą atsakymą.

- A. Kiras.
- B. Delnas.
- C. Jūra.
- D. Akmenukas.

3. Kaip elgėsi ir ką mąstė berniukas, kol suprato, kas su juo sveikinas? Sunumeruok veiksmus iš eilės.

	Nutarė, kad pasivaideno.
	Susiprotėjo atgniaužti delną ir įdėmiai apžiūrėti akmenuką.
	Pamanė, kad dešinės rankos delnas sveikinas su kairiuoju.
1	Nustebęs apsidairė, kas galėtų su juo sveikintis.
	Pamanė, kad pamišo.

4. Kaip manai, kodėl berniukas, prieš pradėdamas kalbėtis su akmenuku, pirmiausia apsidairė, ar niekas nemato?

5. Kurie žodžiai ar žodžių junginiai tinka abiem – ir akmenukui, ir berniukui? Pažymėk.

su kepure ant viršugalvio

liūdnas

moka kalbėti

akmeninis

turi galvą

gali vaikščioti

6. Kodėl akmenukas liūdnas?

- A. Nes negali vaikščioti.
- B. Nes negali kalbėti.
- C. Nes turi tik galvą.
- D. Nes turi tik kepurę.

7. Kur yra kitos akmeninio žmogeliuko kūno dalys?

8. Kas atsitiktų, jei visos akmeninio žmogeliuko kūno dalys susirinktų į krūvą?

9. Kaip laikėsi ar jautėsi kalbėdamas berniukas? O kaip akmenukas?

berniukas

akmenukas

10. Ką kuris iš šių žodžių, posakių reiškia? Nurodyk sujungdamas.

slampinėti

mėtyti

svaidyti

iš lėto vaikštinėti

nepatikliai

nepasitikint

išpūsti akis

girdėjosi

sveikavimas sklido

labai įdėmiai
žiūrėti

11. Ar berniukas patikėjo akmenuko pasakojimu?

taip

ne

Paaiškink, kodėl taip manai.